

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Český rozhlas,**
sídlem Vinohradská 12, Praha 2
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Dejlem Ph.D. LL.M.
sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného

ze dne 25. 1. 2018 č. j. 3608/18/5300-22444-71187, č. j. 3673/18/5300-22444-711887, č. j. 3675/18/5300-22444-711887 a ze dne 30. 1. 2018 č. j. 4501/18/5300-222444-711887, č. j. 4508/18/5300-22444-711887, č. j. 4511/18/5322-444-711887, č. j. 4513/18/5300-222444-711887, č. j. 4517/18/5300-22444-711887, č. j. 4530/18/5300-22444-711887, č. j. 4541/18/5300-22444-711887, č. j. 4546/18/5300-22444-711887 a č. j. 4548/18/5300-22444-711887,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 1. 2018 č. j. 3608/18/5300-22444-71187, č. j. 3673/18/5300-22444-711887, č. j. 3675/18/5300-22444-711887 a ze dne 30. 1. 2018 č. j. 4501/18/5300-222444-711887, č. j. 4508/18/5300-22444-711887, č. j. 4511/18/5322-444-711887, č. j. 4513/18/5300-222444-711887, č. j. 4517/18/5300-22444-711887, č. j. 4530/18/5300-22444-711887, č. j. 4541/18/5300-22444-711887, č. j.

4546/18/5300-22444-711887 a č. j. 4548/18/5300-22444-711887 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 64 798 Kč ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Pavla Dejla, PhD. LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání dvanácti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 1. 2018 a ze dne 30. 1. 2018 označených v záhlaví tohoto rozsudku, kterými byly změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21. 12. 2015, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 0, a to vždy za každý měsíc roku 2008, tj. za měsíce leden až prosinec 2008 (12 dodatečných platebních výměrů).
2. Dodatečné platební výměry správce daně byly vydány na základě šetření daňové povinnosti žalobce ve vytykáčím řízení dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů, kdy správci daně vznikly pochybnosti o údajích uvedených v dodatečných daňových přiznáních, která žalobce podal za jednotlivá zdaňovací období, a to pochybnosti o správnosti žalobcem snížené hodnoty osvobozených plnění bez nároku na odpočet daně o hodnotu rozhlasových poplatků. Správce doměřovací řízení uzavřel vydáním dodatečných platebních výměrů, v nichž žalobci nepřiznal nárokovaný odpočet daně a změnu daňových povinností vyčíslil v částce 0. Učinil tak učinil proto, že považoval rozhlasové poplatky za zdroj používaný k plnění veřejných služeb rozhlasového vysílání a za úplatu, proti které žalobce poskytuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Usoudil, že částka rozhlasových poplatků je osvobozená od daně podle § 51 a § 53 zákona o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).
3. Proti uvedeným dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, v nichž namítal, že:
 - a) Dle žalobce nejsou rozhlasové poplatky úplatou za veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o DPH (dle čl. 2 odst. 1 písm. c) Směrnice 2006/112/ES (dále jen Směrnice), a proto nemají být zahrnuty do výpočtu koeficientu pro krácení nároku na odpočet DPH na vstupu. Své námitky opíral o zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích ve znění pozdějších předpisů a dále o judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.
 - b) Žalobce namítal, že veřejná služba rozhlasového vysílání je ekonomickou činností a zákon o DPH nestanovuje postup, na základě kterého by žalobce mohl snížit svůj nárok na odpočet daně. Na předmětný případ dle žalobce nelze aplikovat ust. § 72 odst. 5 zákona o DPH, neboť zákon nestanovil povinnost snížit odpočet daně v případech, kdy zdanitelné plnění je použito jak k plněním, u kterých je odpočet daně umožněn, tak k plněním, která jsou (a to i dle vyjádření Ministerstva financí ze dne 21. 7. 2005) ekonomickou činností, ale jsou poskytována bezúplatně.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí zmínil judikaturu vzešlou z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU v věci C-11/15), z rozhodování Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 124/2014-188 a navazujícího rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 6Af 52/2011 a zkoumal možné způsoby určení poměrné části odvolatelem přijatých plnění, u nichž lze uplatnit nárok na odpočet daně dle ust. § 72 odst. 4 a 5 zákona o DPH. S předpokládaným postupem odvolacího orgánu při určování výše nároku na odpočet daně byl odvolatel dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu seznámen písemností 940/18/5300-22444-711887, která mu byla doručena dne 8. 1. 2018 (dále jen „Seznámení“). Odvolatel se k Seznámení vyjádřil podáním ze dne 18. 1. 2018.
5. Žalovaný v napadených rozhodnutích vyšel z právního základu případu, kdy uvedl, že spor je veden o povahu rozhlasových poplatků a s tím související posouzení, v jakém rozsahu má žalobce nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil princip neutrality daně. Princip neutrality je vyjádřen v ust. § 72 zákona o DPH a následujících, kdy v obecné rovině má podle cit. zákona má plátce daně nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění, pokud je použije v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v ust. § 72 odst. 2 písm. a) až e) zákona o DPH. V případě, že plátce přijatá zdanitelná plnění použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 2 zákona o DPH, má nárok na odpočet v plné výši (viz § 72 odst. 4 zákona). Pokud však budou přijatá zdanitelná plnění použita také k účelům dle ust. § 75 (mimo jiné pro uskutečnění plnění bez nároku na odpočet daně), je plátce povinen svůj nárok na odpočet daně adekvátně krátit, a to způsobem dle ust. § 76 ZDPH. Pokud plátce použije přijatá zdanitelná plnění jak v rámci svých ekonomických činností, tak pro účely s nimi nesouvisející, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro jeho ekonomickou činnost (viz ust. § 72 odst. 5 ZDPH). Pokud plátce u těchto přijatých zdanitelných plnění uplatní nárok na odpočet daně v plné výši, považuje se část přijatých zdanitelných plnění, kterou použije pro účely nesouvisející s jeho ekonomickou činností, za dodání zboží podle ust. § 13 odst. 4 písm. a) nebo za poskytnutí služby podle ust. § 14 odst. 3 písm. a) ZDPH. V uvedené souvislosti žalovaný poukázal na způsob výpočtu nároku na odpočet daně v krácené výši dle ust. § 76 zákona o DPH.
7. K aplikaci právního základu na skutkový stav žalovaný k povaze rozhlasových poplatků uvedl, že povaha rozhlasových poplatků je řešena již ve zmíněném rozsudku SDEU ve věci C-11/15, kdy tento soud konstatoval, že poskytování služby veřejnoprávního vysílání Českým rozhlasem není poskytováním služby za úplatu. Nejvyšší správní soud pak na základě rozhodnutí SDEU ve svém rozsudku č. j. 5 Afs 124/2014-178 uvedl, že poskytování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání není ekonomickou činností. SDEU tak dal žalobci za pravdu v tvrzení, že na rozhlasové poplatky nelze pohlížet jako na úplatu za protiplnění spočívající v rozhlasovém vysílání. Veřejná služba v oblasti rozhlasového vysílání tak nemůže být považována za předmět DPH dle ust. § 2 zákona o DPH. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhlasové vysílání vykonávané žalobcem nelze považovat za ekonomickou činnost ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona. Žalovaný odkázal na to, jak se nárokem na odpočet daně v takovém případě zabýval Generální advokát ve svém stanovisku k rozsudku SDEU (dále jen „Stanovisko“),

v němž mimo jiné uvedl, že rozhlasové poplatky nejsou vedlejším příjmem Českého rozhlasu, nýbrž jedním z jeho hlavních finančních zdrojů. Tento poplatek totiž umožňuje financovat jeho zákonem upravenou činnost či alespoň její podstatnou část. Povahu takto financované činnosti tedy nelze oddělit od povahy samotného financování, které v projednávaném případě nemá formu úplaty za uskutečňovaná plnění, ale představuje spíše vlastní zdroje. Tuto činnost tedy v projednávané věci nelze považovat za činnost za protiplnění ve smyslu čl. 2 bodu 1 šesté směrnice. Žalovaný ze Stanoviska Generálního advokáta dovodil, že není v tomto případě možné, aby žalobce nárokoval odpočet daně v plné výši. Uvedené ostatně také vyplývá také z rozsudku NSS.

8. K zahraničnímu vysílání žalovaný poukázal na výnosy ze zahraničního vysílání plynoucích žalobci na základě zákona o Českém rozhlasu a nikoliv ze smlouvy s Ministerstvem zahraničních věcí. Platba za zahraniční vysílání tak není placena v rámci právního vztahu zahrnujícího vzájemné poskytování plnění, ale v rámci plnění povinnosti stanovené zákonem. Ministerstvo zahraničních věcí nemá nástroje pro kontrolu zahraničního vysílání a nemá tak ani možnost kontroly poskytovatele služeb (žalobce). Dle odvolacího orgánu je zde dále přítomna absence úměry mezi velikostí prospěchu z přijaté služby a výší úplaty, neboť ta nezávisí na tom, kolika posluchačům bylo plnění (zahraniční vysílání) poskytnuto. Platba od ministerstva je paušálním poplatkem, je dotací vyplacenou jako kompenzace za finanční ztráty žalobce vyplývající z jeho činnosti nařízené zákonem (ust. § 3 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu). Vzhledem k tomu, že odvolatel v souvislosti s touto činností nezískává žádnou úplatu, jedná se o činnost, která není ekonomickou činností ve smyslu zákona, potažmo Směrnice.
9. K nároku na odpočet daně v poměrné výši žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení bylo nutné stanovit metodu výše odpočtu daně v poměrné výši dle ust. § 72 odst. 5 zákona o DPH, na základě níž bude možné určit poměrnou část plnění, kterou odvolatel použil pro účely uskutečňování své ekonomické činnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že nejpresnější možným způsobem stanovení poměru, který co nejvěrněji reflektuje skutečný stav a lze na jeho základě získat věrohodný a logický obraz skutečnosti, je využití odvolatelem deklarovaných výnosů uvedených ve Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2008. Dle uvedené zprávy výnosy žalobce v roce 2008 činily celkem 2 242 566 000 Kč, výnosy z čerpání fondu rozhlasových poplatků činily 1 954 996 000 Kč (tj. 87,18% všech výnosů), výnosy ze zahraničního vysílání pak 68 000 000 Kč (3,03% všech výnosů). Ostatní výnosy vykázal odvolatel ve výši 38 118 000 Kč (1,7% všech výnosů) – jedná se o přijaté granty, dotace, úroky, smluvní pokuty apod. Jde tedy o činnosti, které nepodléhají DPH. Pod souhrnným názvem „ostatní tržby“ vykázal odvolatel výnosy z nájemného, z koncertů symfonického orchestru, prodeje rozhlasových práv apod. Jedná se tedy o činnosti, které jsou předmětem daně (celkem 39 391 000 Kč). Ani odvolatelem vykázané „Ostatní výnosy“ nebyly získány v rámci jeho ekonomické činnosti. Na základě uvedeného žalovaný odvodil přibližný poměr 9% zdanitelných plnění použitých v rámci jeho ekonomických činností a pouze u těchto plnění mu proto vzniká nárok na odpočet daně. V souladu s pravidlem zakotveným v ust. § 72 odst. 5 zákona je tak 91% z přijatých zdanitelných plnění považováno za poskytnutí služby dle ust. § 14 odst. 3 písm. a) zákona o DPH. Předmětný poměr žalovaný aplikoval pouze na plnění, která odvolatel vykázal v krácené výši. Na základě těchto skutečností dospěl odvolací orgán k závěru, že hodnota plnění použitých odvolatelem jak pro plnění zakládající nárok na odpočet daně v plné výši, tak pro činnosti, které nejsou ekonomickými činnostmi dle zákona se rovná hodnotě

plnění, jejichž DPH žalobce uvedl jako krácený nárok. Žalovaný považoval 91 % z těchto plnění za poskytnutí služby dle ust. § 14 odst. 3 písm. a) ZDPH, které je předmětem daně. Žalovaný tak v každém jednotlivém zdaňovacím období (leden až prosinec roku 2008) tuto část plnění dodal na výstupu.

10. Žalovaný dále uvedl, že v případě užití zdanitelných plnění pro účely uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně žalobci vznikla povinnost krátit svůj nárok na odpočet daně způsobem stanoveným v ust. § 76 ZDPH. Ke krácení nároku vyšel žalovaný ze zjištění, že výnosy žalobce z rozhlasových poplatků činily za rok 2008 celkem 1 954 995 549 Kč, výnosy ze zahraničního vysílání 68 000 000 Kč, jako další osvobozená plnění bez nároku na odpočet daně vykázal žalobce nájemní a zdravotní služby v hodnotě 8 227 942 Kč, dotace pro zahraniční vysílání byla zahrnuta v daňových přiznáních za zdaňovací období měsíc duben (15 358 833 Kč), červenec (14 171 705 Kč), říjen (17 295 072 Kč) a prosinec (21 174 390 Kč) roku 2008.
11. Žalovaný vykazovanou hodnotu plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně v jednotlivých daňových přiznáních ponížil jednak o rozhlasové poplatky, jednak o dotaci ministerstva poskytnutou za účelem provozování vysílání do zahraničí. V důsledky této změny došlo ke krácení koeficientu dle vzorce uvedeného v ust. § 76 odst. 2 zákona o DPH.
12. S uvedenými úpravami byl žalobce seznámen v Seznámení dle ust. §115 odst. 2 daňového řádu. Žalobce setrval na názoru, že vykonává pouze jednu nedělitelnou činnost, která je poskytována za úplatu, přičemž tuto činnost je nutné považovat za činnost ekonomickou. Skutečnost, že rozhlasové poplatky nepředstavují úplatu za veřejnou službu rozhlasového vysílání, nemůže mít na předmětný závěr vliv, neboť žalobcova činnost není financována pouze z těchto poplatků a poukázal na to, že je omezován oproti provozovatelům komerčního vysílání. Opírá se o to, že judikatura SDEU i Nejvyššího správního soudu se zabývala toliko povahou rozhlasových poplatků, přičemž zákon o DPH nijak nestanovuje způsob a metodu krácení odpočtu daně v jeho případě - tato absence úpravy nemůže být kladena k tíži žalobce. Žalobce i při krácení odpočtu daně nesouhlasil s metodou výpočtu. Poukázal na novelu zákona o DPH, která dle jeho názoru vyplňuje právní mezeru v zákoně.
13. Žalovaný nevesel na žádnou z odvolacích námitek žalobce a dospěl k závěru, že rozhlasové poplatky nejsou úplatou za odvolatelem poskytovanou službu rozhlasového vysílání, která tak není předmětem DPH a nemůže být považována za ekonomickou činnost. Ke stejnému závěru dospěl žalovaný rovněž ve vztahu k rozhlasovému vysílání do zahraničí, jež je dotováno Ministerstvem zahraničních věcí. Žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně tak bylo potřeba v souladu s pravidly zakotvenými v ust. § 72 odst. 5 zákona poměrně snížit. Žalovaný pomocí údajů deklarovaných žalobcem ve Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu dospěl k závěru, že odvolatel pouze 9 % z přijatých plnění použil v rámci své ekonomické činnosti. Jelikož však žalobce při uplatnění nároku na odpočet daně část plnění nesouvisejících s jeho ekonomickou činností nijak nezohlednil, odvolací orgán 91 % z přijatých zdanitelných plnění (zakládající nárok na odpočet daně v krácené výši) považuje za poskytnutí služby dle ust. § 14 odst. 3 písm. a) ZDPH, z nichž nyní prováděnou změnou dodatečného platebního výměru vždy za zdaňovací období doměřil odvolateli daň na výstupu. Žalovaný vykazovanou hodnotu plnění osvobozených

od daně bez nároku na odpočet daně v jednotlivých daňových přiznáních ponížil jednak o rozhlasové poplatky, jednak o dotaci ministerstva poskytnutou za účelem provozování vysílání do zahraničí. V důsledku této změny došlo ke krácení koeficientu dle vzorce uvedeného v ust. § 76 odst. 2 zákona o DPH.

14. Žalovaný rozporoval žalobcovo tvrzení, že vykonává pouze jednu nedělitelnou ekonomickou činnost. Žalovaný přitom nečiní sporným, že tato podnikatelská činnost souvisí s hlavní žalobcovou činností, ale nelze dospět k závěru, že odvolatel není schopen provozovat veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání bez své podnikatelské činnosti, neboť k financování této služby slouží primárně **rozhlasové poplatky**. Toto nevylučuje možnost část veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání financovat z příjmů z podnikatelské činnosti žalobce, ale rozhodně vylučuje tvrzení, že odvolatel uskutečňuje pouze jednu nedělitelnou činnost, kterou označuje za ekonomickou, neboť činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání provozuje odvolatel nezávisle na své podnikatelské činnosti a pouze jeho podnikatelská činnost souvisí s jeho činností hlavní. *Žalobce vede účetnictví tak, aby umožňoval rozlišení nákladů a výnosů souvisejících s poskytováním veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání a nákladů a výnosů souvisejících s podnikatelskou činností.* Pokud žalobce obdrží úplatu za odvysílání reklamy či za sponzoring pořadu, tak protiplněním ze strany odvolatele je odvysílání reklamy či vytvoření a vysílání sponzoringu během pořadu (ekonomická činnost) a nikoliv veřejnoprávní vysílání. Pokud jsou pak tyto prostředky získané z podnikatelské činnosti použity na zajištění veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, neznamená to, že by tyto prostředky byly úplatou za toto veřejnoprávní vysílání. Tyto prostředky jsou úplatou za reklamu či zmínění daného odběratele v rozhlasovém vysílání. Odvolací orgán tedy uzavřel, že žalobcovo tvrzení, že vykonává pouze jednu nedělitelnou ekonomickou činnost, je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.
15. Žalovaný tedy uvedl, že v souladu s výše uvedenými závěry judikatury tuzemských soudů i SDEU, nebylo možné odvolateli přiznat plný nárok na odpočet daně a z tohoto důvodu odvolací orgán postupoval dle ust. § 72 odst. 5 zákona o DPH.
16. Ohledně stanovení poměrné části nároku na odpočet daně žalovaný přistoupil k využití údajů o výnosech z Výroční zprávy o hospodaření Českého rozhlasu za rok 2008. Oproti tomu žalobce ve vyjádření k Seznámení předestřel sice jinou metodu, avšak neuvedl žádná konkrétní čísla, jež do daného vzorce dle jeho názoru vstupují. Žalovaný uvedl, že bylo nutné vycházet z hmotněprávní úpravy účinné pro šetřená zdaňovací období. Uvedl, že novelou zákona nedošlo k pouhému vyplnění právní mezery, nýbrž k poměrně zásadní změně v právní úpravě, která však může být aplikována až na zdaňovací období od měsíce července roku 2017.
17. Z uvedených důvodů žalovaný nepřistoupil na žalobcem navrhovaný postup při stanovení poměrového koeficientu, neboť tento vycházel z právní úpravy, jež byla v nyní šetřených obdobích neúčinná a na daný případ byla tudíž neaplikovatelná.
18. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v Seznámení byl žalobce vyzván k prokázání rozsahu použití přijatých zdanitelných plnění k uskutečňování ekonomické činnosti a dále k prokázání výše osvobozených plnění bez nároku na odpočet daně (ust. § 72 odst. 4 zákona

o DPH). Odvolatel ve svém vyjádření však žádné konkrétní údaje nepředložil a pouze vyjádřil nesouhlas s obecnými principy, z nichž žalovaný vycházel.

19. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že SDEU vycházel z toho, že činnost žalobce je financována pouze prostřednictvím povinných poplatků. Rozsudek SDEU vychází z již zmiňovaného Stanoviska Generálního advokáta, z jehož obsahu je zřejmé, že posuzuje situace, kdy je činnost subjektu financována z veřejných poplatků alespoň zčásti, nikoliv výlučně.
20. Žalovaný s odkazem na stanovisko Generálního advokáta a rozsudek Nejvyššího správního soudu uzavřel, že uplatnil-li žalobce nárok na odpočet daně, musel pro akceptaci takového nároku správcem daně naplnit podmínky § 72 odst. 2 zákona o DPH, jenž vymezuje, pro jaké účely musí být přijatá zdanitelná plnění použita, aby z nich plátcí vznikl nárok na uplatnění odpočtu daně, přičemž v ani jednom z ustanovení písm. a) až d) nelze shledat, že by bylo možné nárok na odpočet daně přiznat v případech, kdy jsou přijatá plnění použita pro plnění, které nejsou předmětem daně. Odmítl i argumentaci žalobce, dle níž vzhledem k tomu, že zákon o DPH v rozhodném období nestanovil mechanismus pro krácení nároku na odpočet DPH, žalobci v plném rozsahu nárok nikdy nevznikl, neboť dle § 72 odst. 5 zákona o DPH, v rozhodném znění, měl plátce daně nárok na odpočet DPH u plnění přijatých na vstupu pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu jejich použití v rámci ekonomické činnosti. Za takovou činnost ovšem, jak již bylo uvedeno, nelze dle rozsudku SDEU vydaného v této věci považovat poskytování služby veřejnoprávního rozhlasového vysílání v rozsahu financovaném rozhlasovými poplatky.
21. Ze všech uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

22. Žalobce má za to, že rozhodnutí o odvolání, jakož i jim předcházející dodatečné platební výměry jsou nesprávné a nezákonné, přičemž v bodě I. a II. podané žaloby poukázal na to, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje v nesprávném právním posouzení věci. Žalobce předestřel skutkový stav věci a uvedl, že celá věc již byla posuzována soudní judikaturou z hlediska povahy rozhlasových poplatků. Popsal podstatu sporu, kterou původně byla otázka, zda měla být pro účely výpočtu koeficientu pro krácení nároku na odpočet daně zahrnuta do jmenovatele zlomků uvedeného v § 76 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném v rozhodné době (dále též „zákon o DPH“), hodnota rozhlasových poplatků vybíraných žalobcem či nikoli. Ačkoli žalovaný posoudil v následně vydaných rozhodnutích povahu rozhlasových poplatků již správně, pochybil jednak v hodnocení povahy činnosti žalobce, kterou nově označil ve stěžejní části za činnost nikoli ekonomickou, jednak ve výpočtu nároku žalobce na odpočet daně, když tento výpočet založil na účelově stanoveném poměru a na základě zcela nesprávného výkladu a aplikace relevantních právních předpisů.
23. Žalobce namítal, že jeho činnost žalobce spočívající ve vysílání do zahraničí či ve vysílání reklam, obchodních sdělení a jiných obdobných částí rozhlasového vysílání uspořádaných v rámci programu, včetně služeb přímo souvisejících s programem, není samostatnou a na činnosti žalobce spočívající v rozhlasovém vysílání jako takovém nezávislou činností, ale

jedná se o součást jediné činnosti žalobce, spočívající v rozhlasovém vysílání. Ta je bezpochyby ekonomickou činností ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH, když naplňuje všechny zde uvedené atributy ekonomické činnosti. Žalovaný zcela pomíjí, související podnikatelská činnost žalobce spočívá i v jiných činnostech, než je samotné rozhlasové vysílání. Jedná se např. o vydávání CD nosičů s nahrávkami pořadů žalobce, o pronájem archivních fondů žalobce, o poskytování různých technických služeb jiným provozovatelům rozhlasového vysílání a podobně. Vedle uvedené související podnikatelské činnosti nicméně žalobce poskytuje i úplatná plnění, která jsou nedílnou částí rozhlasového vysílání žalobce jako takového, zejména vysílání obchodních sdělení různého druhu či vysílání do zahraničí. Činnost žalobce spočívající ve veřejném rozhlasovém vysílání, jejíž nedílnou a neoddělitelnou součástí je i vysílání obchodních sdělení za úplatu či úplatné vysílání do zahraničí, je zjevně soustavnou činností osoby poskytující služby podle zvláštního právního předpisu, konkrétně podle zákona o Českém rozhlase a podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalobce odkázal na stanovisko Generálního advokáta, podle něhož jsou obchodní sdělení určena posluchačům programů provozovatele vysílání, takže jejich vysílání je neoddělitelně spjata s vysíláním programů. To, že veřejné vysílání je jedinou, integrální činností je nezbytné učinit i na základě klasifikace ekonomických činností stanovené Evropskou unií (NACE), v České republice předpis č. 244/1907 Sb., kdy v rámci klasifikace byl žalobci přiřazen kód 60.10 – rozhlasové vysílání. Dle žalobce žalovaný nesprávně spekuluje, že žalobce neprovozuje jedinou činnost, ale činnosti dvě, přičemž nesprávně ztotožňuje pojem „podnikatelská činnost“ s pojmem „ekonomická činnost“. Žalobce poukázal na odlišnou definici ekonomické činnosti dle § 5 odst. 2 zákona o DPH a na pojem „podnikání“ definovaný v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Uvedl, že v původním řízení nebyl v rozsudku SDEU zohledněn charakter činnosti veřejného vysílatele, nebyla zohledněna existence dalších příjmů žalobce, než jsou rozhlasové poplatky.

24. Žalobce poukázal na nesprávnou kvalifikaci rozhlasového vysílání jako činnosti ekonomické, ačkoliv SDEU se vyslovil toliko k tomu, že veřejnoprávní vysílání financované prostřednictvím povinného poplatku placeného na základě zákona není poskytováním služeb za protiplnění ve smyslu šesté směrnice, avšak vlastní povahou činnosti provozovatele veřejnoprávního vysílání coby činnosti ekonomické se nezabýval, a stejně tak i Nejvyšší správní soud. V původním řízení tak došlo k záměně pojmu „poskytování služeb za protiplnění“ v rámci ekonomické činnosti s nadřazeným pojmem „ekonomická činnost.“ Žalovaný tak své posouzení redukoval toliko na to, že rozhlasové vysílání v rozsahu financovaném rozhlasovými poplatky nelze považovat za ekonomickou činnost. Přitom pominul, že žalobce poskytuje rozhlasové vysílání rovněž za úplatu (reklamní vysílání a vysílání do zahraničí), byť tento výnos nekryje zcela náklady na činnost žalobce. Žalovaný dle žalobce zcela nesprávně spekuluje, že žalobce neprovozuje jedinou činnost, ale činnosti dvě, přičemž nesprávně ztotožňuje pojem „podnikatelská činnost“ s pojmem „ekonomická činnost“. Žalobce poukázal na odlišnou definici ekonomické činnosti dle § 5 odst. 2 zákona o DPH a na pojem „podnikání“ definovaný v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Uvedl, že v původním řízení nebyl v rozsudku SDEU zohledněn charakter činnosti veřejného vysílatele, nebyla zohledněna existence dalších příjmů žalobce, než jsou rozhlasové poplatky.
25. Žalobce žalovanému vytýkal, že odděluje plnění, jímž je reklama či sponzoring, avšak přiznává, že protiplněním za úplatu je vysílání těchto sdělení během pořadu. Přitom

rozhlasové reklamy a sponzoring nelze vysílat bez souvislosti s pořadem či na jiném kanálu. Žalovaný sám uznává, že příjmy za vysílání reklam a jiných obchodních sdělení žalobce používá na financování ostatních částí rozhlasového vysílání, ačkoliv žalovaný se snaží věc prezentovat tak, že k financování veřejného vysílání slouží primárně výnos z rozhlasových poplatků, které nákladovost vysílání nezohledňují a nadto k zajištění veřejného rozhlasového vysílání nepostačují.

26. Žalobce namítal, že na totožném principu jako žalobce fungují všichni komerční provozovatelé rozhlasového vysílání, kdy i oni úplatu za vysílání generují právě z obchodních sdělení, nikoliv za ostatní jeho části, které rovněž poskytují posluchačům zdarma a bez úplaty. Jejich nárok je dán v plném rozsahu bez ohledu na to, zda jimi přijímaná plnění souvisí s vysíláním reklam jako takových nebo zda souvisejí s vysíláním jiných částí pořadů. V této souvislosti měl žalovaný dbát ust. § 8 odst. 2 daňového řádu tak, aby mezi podobnými případy nevznikaly nedůvodné rozdíly.
27. Žalobce tvrdí, že ekonomickou a rovněž úplatou činností je i zahraniční vysílání žalobce.
28. Žalobce namítal, že nesprávný je rovněž závěr, že cena placená Ministerstvem zahraničních věcí žalobci za vysílání do zahraničí údajně není - stejně jako rozhlasové poplatky - protiplněním za službu ve smyslu ZDPH. Uvedl, že zajišťuje vysílání do zahraničí na základě smlouvy o zajištění a provozování rozhlasového vysílání do zahraničí uzavřené s Ministerstvem zahraničních věcí dne 30. 3. 2000 (dále jen „Smlouva“). Poukázal na závazky z této Smlouvy a jejího dodatku č. 1 a doložil také smlouvu pro rok 2013 k porovnání změn jejich obsahu. Má za to, že základní kritéria pro identifikaci určité úplaty coby protiplnění za poskytnutí služby pro účely DPH, které formuloval Soudní dvůr například v rozhodnutí ve věci C-154/80, *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats* předmětná Smlouva splňuje. Zatímco ve vztahu k rozhlasovým poplatkům SDEU v souladu s faktickým stavem konstatoval nenaplnění výše uvedených předpokladů, ve vztahu k úplatě přijímané žalobcem od Ministerstva zahraničních věcí na základě Smlouvy tak neučinil, když tato úplata vůbec nebyla předmětem jeho posouzení (její povaha dříve ani nebyla žalovaným jakkoli zpochybňována). Pokud by povahu úplaty přijímané žalobcem za vysílání do zahraničí SDEU zkoumal, musel by nutně učinit závěr, že se v tomto případě o úplatu za službu ve smyslu jeho shora odkazované soudní praxe jedná, když zde nepochybně existuje přímá a bezprostřední vazba mezi vysíláním žalobce do zahraničí a úplatou hrazenou mu právě za toto konkrétní vysílání ministerstvem, úplata za vysílání do zahraničí hrazená ministerstvem je bezpochyby vyjádřena v penězích a tato úplata má též subjektivní hodnotu, a to jak pro žalobce, kterým je přijímána právě za zahraniční vysílání, tak pro Ministerstvo zahraničních věcí, které ji právě za toto vysílání hradí, a to jako protihodnotu za jemu dle Smlouvy poskytnutou službu. Úplata hrazená Ministerstvem zahraničních věcí za vysílání do zahraničí splňuje i předpoklady vymezené pro úplatu za služby ve smyslu zákona o DPH samotným žalovaným. Nepochybně zde existuje smluvní prvek mezi plátcem úplaty a žalobcem, a to Smlouva. Zákon o Českém rozhlasu pouze stanoví, že náklady spojené se zahraničním vysíláním hradí Česká republika ze státního rozpočtu. V situaci, kdy zákon nestanoví ani rozsah zahraničního vysílání, ani úplatu za toto vysílání, když tyto skutečnosti stanoví právě až Smlouva (viz čl. II. a IV. Smlouvy), rozhodně nelze tvrdit, že ministerstvu plyne povinnost hradit žalobci úplatu za zahraniční vysílání „přímo ze zákona“ a nikoliv ze Smlouvy. Ministerstvo zahraničních věcí nepochybně může kontrolovat plnění smluvních povinností ze strany žalobce a jejich řádné plnění může na

žalobci vymáhat. Smlouva dává navíc ministerstvu rovněž právo vznášet vůči obsahu zahraničního vysílání žalobce připomínky (viz čl. III. 3. Smlouvy). Naplněna je i podmínka existence určité míry prospěchu na straně Ministerstva zahraničních věcí coby plátce úplaty, když ministerstvo prostřednictvím jím hrazeného zahraničního rozhlasového vysílání plní své úkoly, mezi které bezpochyby patří i prezentace České republiky v zahraničí (čl. III.I. Smlouvy). Platba ze Smlouvy je vázána na náklady vynaložené žalobcem na tuto službu. Žalobce byl povinen vyúčtovat objednateli skutečně externí a vnitropodnikové náklady spojené s provozem vysílání. U úplaty za zahraniční vysílání konečně existuje i přímá a bezprostřední vazba mezi poskytovanou službou a obdrženým protiplněním vyjádřitelným v penězích, neboť ministerstvo platí žalobci úplatu právě za zahraniční vysílání. Závěr, že úplata hrazená žalobci Ministerstvem zahraničních věcí dle Smlouvy za vysílání do zahraničí není úplatou za služby ve smyslu zákona o DPH zjevně odporuje skutkovému stavu věci, judikatuře SDEU i argumentaci žalobce a ust. § 5 odst. 2 zákona o DPH. Zahraniční vysílání je součástí hlavní činnosti žalobce. V uvedeném směru žalobce vytykal žalovanému nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí a nedostatečně zjištěný stav věci, neboť žalovaný se vůbec existencí Smlouvy nezabýval.

29. Dle žalobce tyto jeho náhledy podporuje i judikatura SDEU, která nepovažuje za rozhodující existenci věcné souvislosti přijatých plnění a plnění, která nejsou předmětem daně, ale za rozhodující považuje, že přijatá plnění tvoří součást nákladů na plnění, která předmětem daně jsou. Žalobce veškerá jím přijímaná plnění užívá v rámci své ekonomické činnosti, kterou je veřejné rozhlasové vysílání. Nárok na odpočet daně ze žalobcem přijímaných plnění tak nelze žalobci odepřít, a to ani s odkazem na princip neutrality daně z přidané hodnoty. Uvedený princip je v teorii popisován jako systém, v rámci kterého daň z přidané hodnoty pouze „protéká“¹ skrze plátce této daně, aniž by ovlivnila jejich náklady a výnosy. I u žalobce jako u osoby povinné k dani z přidané hodnoty a plátce daně z přidané hodnoty tedy musí daň z přidané hodnoty aplikovaná na jím přijímaná plnění, která dále používá ke své činnosti „protéci“, aniž by ovlivnila jeho náklady a výnosy, jinak by byl právě onen princip neutrality popřen. Žalobce bezesporu plnění, která přijímá, dále zpracovává, zhodnocuje a vytváří k nim přidanou hodnotu, když je využívá k výrobě a provozování rozhlasového vysílání, a je tedy subjektem, který musí být daňové zátěže, kterou v souvislosti s jím přijímanými zdanitelnými plněními nese, zbaven prostřednictvím nároku na odpočet daně. Na tom naprosto nic nemění skutečnost, že z důvodu svého zvláštního postavení a z důvodu zákonných omezení rozsahu určitých výdělečných plnění negeneruje úplatu za jím poskytovaná plnění v takové výši, aby pokryla jeho náklady. V tom se totiž neliší od celé řady jiných plátců daně, kterým navzdory tomu, že nedosahují zisku, nárok na odpočet daně upírán není.
30. Žalobce se dále zabýval otázkou podmínek a uplatnění nároku žalobce na odpočet DPH.
31. Podle jeho názoru omezit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých za účelem jejich využití v rámci ekonomické činnosti lze pouze v míře a způsobem stanoveným zákonem. Skutečnost, že žalobce má nárok na odpočet daně, je zcela nepochybná, když tuto skutečnost nikdy nezpochybnil ani žalovaný a když ji ve vztahu k veřejným vysílatelům výslovně uznal i generální advokát ve Stanovisku GA. Jestliže žalobce jím přijímaná zdanitelná plnění používá v rámci své (jediné) ekonomické činnosti mimo jiné i pro účely uskutečňování zdanitelných plnění, tj. plnění, která generují úplatu ve smyslu zákona o DPH, je nutné rovněž konstatovat, že mu ve vztahu k těmto přijatým

plněním vzniká nárok na odpočet daně. Odkázat lze v této souvislosti na to, že na právo nebyt omezen v nároku na odpočet daně nemá žádný vliv ani, že žalobce přijímá vedle úplaty za jím poskytovaná plnění též zákonem stanovené rozhlasové poplatky, když - jak dále uvádí Generální advokát ve Stanovisku GA - *skutečnost, že osoba povinná k dani obdrží příjmy, které nejsou protiplněním jejich plnění a nejsou zahrnuty do jejího obrátu, by v zásadě neměla vést k omezení jejího nároku na odpočet.*

32. Omezit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých za účelem jejich využití v rámci ekonomické činnosti osoby povinné k dani lze pouze v míře a způsobem stanoveným zákonem. Žalobce k tomu s poukazem na konstataci Generálního advokáta v souvislosti s rozhodnutím SDEU ve věci C-437/06, *Securenta uvedl, že Směrnice neobsahuje pravidla pro stanovení rozsahu nároku na odpočet daně u osob povinných k dani, které vykonávají jak činnosti, které jsou předmětem daně (a jsou zdanitelné), tak činnosti, které předmětem daně nejsou a rozhodl, že stanovení metod a kritérií rozdělení částek DPH odvedené na vstupu mezi činnosti, které jsou předmětem daně, a činnosti, které předmětem daně nejsou, spadá do posuzovací pravomoci členských států, které při výkonu této pravomoci musí zohlednit účel a systematiku šesté směrnice a stanovit v tomto ohledu způsob výpočtu.* To dle žalobce český zákonodárce pro rozhodné období neučinil. Použití kteréhokoli z výše uvedených ustanovení zákona o DPH pro snížení nároku na odpočet daně, která upravují situaci odlišnou od situace žalobce, by vůči žalobci bylo použitím analogickým, které je ve veřejném, a zejména v daňovém, právu nepřipustné, a nelze připustit rozšiřující výklad. Žalobce uvedl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 10. 2008, čj. 7Afs 54/2006 – 155, konstatoval, že ustanovení daňového zákona nelze vykládat extenzivně k tíži jednotlivce ani tehdy, došlo-li by v důsledku toho, v konkrétním případě k aplikaci těchto ustanovení v rozporu se základními principy určité daně. Nárok žalobce na odpočet daně za příslušné zdaňovací období podle názoru žalobce krátit nelze, neboť k takovému postupu zákon o DPH v rozhodném období neposkytoval oporu. S ohledem na skutečnost, že zákon o DPH v rozhodném období nestanovil mechanismus krácení nároku žalobce na odpočet DPH, nelze žalobci odmítnout nárok na odpočet v plné výši, jak tento uplatnil v dodatečných daňových přiznáních. Pokud by mohl být nárok žalobce na odpočet DPH čistě teoreticky krácen, pak nikoliv způsobem, jak tento nárok krátil žalovaný.
33. Žalovaný bez jakékoli předchozí praxe a bez opory v zákoně prezentuje v napadených rozhodnutích výnosovou metodou. Není pravdou tvrzení žalovaného, že SDEU přezkoumal metodu výpočtu dle § 72 odst. 5 zákona o DPH. Takovou metodou se nezabýval ani SDEU ani Generální advokát ve svém stanovisku ani ji nestanoví jako mechanismus pro krácení daně platný zákon. Pokud by tedy měl být stanoven nárok žalobce na odpočet v návaznosti na vysílání obchodních sdělení, pak by jediným akceptovatelným způsobem krácení byl způsob doplněný zákonodárcem formou novely zákona o DPH, provedenou zákonem č. 170/2017 Sb, když právě tento způsob reflektuje specifické postavení žalobce. Každý jiný přístup by byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.
34. Žalobce rozporoval žalovaným použitou výnosovou metodu s tím, že žalovaný zde porovnává celkové výnosy žalobce zahrnující výnosy z čerpání fondu rozhlasových poplatků a výnosy ze zahraničního vysílání, jejichž povaha je odlišná od povahy rozhlasových poplatků, s výnosy z tzv. podnikatelské činnosti žalobce. Jak však

konstatoval i SDEU nelze rozhlasové poplatky vůbec považovat za úplatu za žalobcem poskytovaná plnění, tj. za činnost žalobce, ale jedná se o formu dotace. Nejvyšší správní soud obdobně ve svém rozsudku uvedl, že hodnota veřejnoprávního vysílání není dána výší rozhlasových poplatků.

35. Kromě nesprávného právního posouzení věci zatížil žalovaný rozhodnutí o odvolání též procesními pochybeními, když jsou jeho rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce týkajícími se charakteru jeho činnosti, a když byly porušeny i obecné procesní zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*.

IV. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v dané věci je zavázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze a v navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, na základě kterých byla žalovanému původní rozhodnutí zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení. V těchto rozhodnutích je jasně uvedeno, že žalobce nemůže mít plný nárok na odpočet daně. Z tohoto důvodu žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí o odvolání, v nichž uvedl relevantní právní úpravu, přehledně a srozumitelně přezkoumal její aplikaci v oběhu celého daňového řízení a reagoval přiměřeným způsobem na všechny odvolací námitky.
37. Žalovaný opětovně poukázal na rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 2016 ve věci C-11/15 a na stanovisko Generálního advokáta ze dne 17. 3. 2016 v této věci. Podle předmětného stanoviska závěr, podle kterého činnost financovaná prostřednictvím rozhlasových poplatků nezakládá nárok na odpočet DPH na vstupu, platí jak pro zboží a služby, které osoba povinná k dani použije výlučně pro účely svých činností, které nejsou předmětem daně, tak pro zboží a služby, které jsou neoddělitelným způsobem použity jak pro účely takových činností, tak pro účely činností zdanitelných. U zboží a služeb, které patří do první kategorie, žádný problém nevystává, jelikož osoba povinná k dani nárok na odpočet jednoduše nemá. Pokud jde naproti tomu o druhou kategorii, je třeba vždy určit, v jakém rozsahu musí mít osoba povinná k dani nárok na odpočet, aby tento nárok zůstal zachován u části související s jejími zdanitelnými plněními a nedošlo k neoprávněné nadměrné náhradě.
38. Žalovaný uvedl, že uvedenou problematiku upravuje v tuzemské právní úpravě § 72 odst. 6 zákona o DPH, odkazující na úpravu v § 75 a 76 cit. zákona.
39. Žalovaný uvedl, že se k nároku žalobce na odpočet daně vyčerpávajícím způsobem vyjádřil v rámci odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí o odvolání. Česká právní úprava obsahuje ustanovení dopadající na případ žalobce a přiznání plného nároku na odpočet daně v dané věci by představovalo narušení základního principu DPH, tedy principu neutrality, potažmo by mohlo představovat eventuální narušení hospodářské soutěže či rovnosti hospodářských subjektů. Z příslušných ustanovení zákona o Českém rozhlasu vyplývá, že žalobce neprovozuje pouze jedinou činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, ale provozuje také podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem jeho hlavní činnosti. Z tohoto důvodu nelze přijmout závěr, že žalobce provozuje pouze jedinou a nedělitelnou činnost. S ohledem na princip neutrality daně z přidané hodnoty žalovaný považuje za nezbytné odkázat na článek 173 Směrnice Rady č.

2006/112/ES, o společném systému DPH, kde je zakotvena úprava poměrného odpočtu daně u plnění použitých v rámci plnění osvobozených a neosvobozených od daně. Princip fungování odpočtu daně z přidané hodnoty se pak věnuje rozsudek SDEU zn. C 515/07 Vereniging Noordelijke Land, podle něhož nárok na odpočet daně, kterou jsou zatížena přijatá plnění, je možný pouze v rozsahu, ve kterém lze tato přijatá plnění přičíst ekonomickým činnostem na výstupu, které uskuteční osoba povinná k dani.

40. Žalovaný konstatoval, že z příslušných ustanovení zákona o Českém rozhlasu vyplývá, že žalobce neprovozuje pouze jedinou činnost v podobě veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, ale provozuje také podnikatelskou činnost, která souvisí s předmětem jeho hlavní činnosti. Z toho důvodu nelze přijmout závěr, že žalobce provozuje pouze jedinou nedělitelnou činnost. Podnikatelská činnost je spojena s hlavní činností žalobce, což vyplývá i z § 11 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu, nelze však dospět k závěru, že žalobce není schopen provozovat veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání bez své podnikatelské činnosti, neboť k financování této služby slouží primárně rozhlasové poplatky.
41. K námitce nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu s tím, že nelze bez dalšího uzavřít, že by absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí způsobila nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost. Žalobou napadená rozhodnutí o odvolání bez dalšího splňují judikaturou požadované náležitosti a nejsou proto nepřezkoumatelná.
42. K námitce žalobce týkající se porušení zásady *in dubio mitius* (resp. *in dubio pro libertate*) žalovaný uvedl, že použití uvedené zásady je na místě tehdy, stojí-li proti sobě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy aplikovaného právního předpisu. S odkazem na *rozsudek* NSS ze dne 14. 7. 2005, c. j. 2 Afs 24/2005 – 44 žalovaný uvedl, že v daném případě však víceznačnost výkladu konkrétních aplikovaných ustanovení dovést nelze. Žalovaný konstatoval, že žalobcem nastíněný výklad je v jednoznačném rozporu se zásadou neutrality daně z přidané hodnoty.

V. Replika žalobce a jednání před soudem

43. Žalobce svá stanoviska a námitky dále obhajoval v replice, v níž doplnil, že postup žalovaného vůči žalobci je v rozporu také s praxí Nejvyššího správního soudu dle rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 361/2013-29, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy se, obdobně jako v případě žalobce, správce daně pokusil kráti nárok daňového subjektu na odpočet daně pomocí koeficientu, v jehož čitateli byl součet výnosů bez daně za veškerá uskutečněná plnění a ve jmenovateli součet výnosů včetně dotací. Nejvyšší správní soud označil tento způsob krácení nároku na odpočet daně za nesprávný, s tím, že na úhradu prostřednictvím dotace je nutno hledět pouze jako na zdroj financování, přičemž pro výši uplatněného nároku je určující výhradně účel použití předmětného plnění. Následně uzavřel, že *„je přitom třeba mít na zřeteli, že příjem dotace žalobcem je pouhý zdroj financování pro přijatá zdanitelná plnění, což však není pro zhodnocení věci rozhodné, jelikož zde je třeba se zabývat účelem, pro který byla přijatá plnění použita, nikoli tím, z jakých prostředků byla pořízena“*. Ostatně i Generální advokát M. Spunzar, na jehož stanovisko žalovaný ve svém vyjádření odkazuje, ve svém stanovisku uvedl, že skutečnost,

že osoba povinná k dani obdrží příjmy, které nejsou protiplněním jejich plnění a nejsou zahrnuty do jejího obratu, by v zásadě neměla vést k omezení nároku na odpočet daně.

44. Při jednání před soudem zástupce žalobce vymezil 3 sporné otázky, které mají být přezkoumány.
45. První otázkou je, jakým způsobem má žalobce uplatnit nárok na odpočet daně, když obchodní sdělení jsou součástí rozhlasového vysílání žalobce shodně, jako je tomu u komerčních rádií, které za vysílání rovněž nepobírají úplatu, a rozdíl je jen v tom, že Český rozhlas dostává dotaci za to, že je omezen ve vysílání reklamy. Žalobce nemůže změnit charakter nedělitelnosti vysílání vyplývající již ze zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, reklamní sdělení včleňuje do vysílacího programu jako součást vysílání, nelze je od vysílání oddělovat fakticky ani právně. Dle žalobce žalovaný nevysvětlil, proč nahlíží na žalobce odlišně od komerčních rádií, když v celkovém kontextu rozdíl v jejich postavení není. Žalobce je diskriminován v tom, že si na rozdíl od komerčních rádií nemůže uplatnit nárok na odpočet z výroby pořadů a věc je absurdní příkladem v tom, že z výroby rozhlasového programu si nemůže uplatnit nárok na odpočet daně, avšak z nosiče CD, kterým poskytuje vyrobený pořad, ano, a to však nikoliv z tvorby pořadu, ale jen z nákladů na výtisk CD. Dle žalobce žalovaný pomínil judikaturu SDEU ve věci paní Baštové, na kterou žalobce poukazyval v odvolacím řízení, kde posouzení nároku vychází ze stejného právního rámce, stojí na stejných principech a analogie odkazovaného případu je zřejmá.
46. Druhou otázkou je, zda žalovaný posoudil povahu plnění za zahraniční vysílání správně, neboť za toto plnění je poskytována rozdílná úplata, nadto dodatek smlouvy cenu zvýšil a v zákoně o Českém rozhlasu není upravena cena plnění.
47. Třetí otázkou je, pokud má dojít ke krácení nároku na odpočet, zda není na místě postupovat podle zásad *in dubio mitius* nebo *in dubio pro libertate* a zvolit metodu nejprůzračnější. Za tuto metodu žalobce považuje řešení, kterou přinesla novela zákona o DPH provedená zákonem č. 170/2017 Sb. I když si je žalobce vědom toho, že v době odvolacího řízení novela nebyla ještě přijata, je toho názoru, že byla-li navržena a známá, bylo možné použít jí navržené řešení poměrného odpočtu, neboť nejvíce odpovídala logice DPH u subjektu jako je žalobce, a pokud dle principu moudrého zákonodárce měla vyřešit dlouholetý spor, pak měla být metoda touto novelou zvažovaná použita. Zástupce žalobce uvedl, že od účinnosti novely zastavuje veškeré své spory se správci daně, protože metoda stanovená novelou, která poměrným způsobem řeší nárok přímo žalobce na DPH postihuje charakteristiku činnosti žalobce. Žalovaný v této věci však stanovil velký procentní rozdíl poté, kdy žalobce začal uplatňovat jiný názor na rozsah nároku na odpočet daně, přišly obrovské doměrky daně a penále. Správce daně sice vyjmul rozhlasové poplatky pro účely výpočtu koeficientu pro krácení daně, ale zase je vrátil do výpočtu jako příjmy z neekonomické činnosti.
48. Zástupkyně žalovaného setrvala na závěrech přijatých žalovaným a vyplývajících z judikatury SDEU a uvedla, že nelze srovnávat činnost veřejnoprávního vysílání s ostatními rozhlasovými stanicemi. Uvedla, že otázka zahraničního vysílání byla v napadených rozhodnutích vypořádána. K dotazu soudu, zda žalovaný vycházel ve svých úvahách ze smlouvy o zahraničním vysílání, zástupkyně žalovaného uvedla, že vycházel ze

zákona. K dotazu soudu, jak je nyní prováděn výpočet poměrného nároku na odpočet daně, zástupkyně žalovaného uvedla, že se nemůže vyjádřit k praxi ohledně použité metody.

49. K uvedenému zástupce žalobce doplnil, že praxe je taková, že pokud v rámci vysílacího kanálu žalobce vysílá reklamu, pak má nárok na odpočet, u těch kanálů, kde není zdanitelné plnění, nárok na odpočet daně není. Jde o poměrné stanovení odpočtu a o rozumné řešení.
50. K dotazu soudu, zda žalobce navrhuje dokazování předloženou Smlouvou o zajištění a provozování rozhlasového vysílání Českého rozhlasu do zahraničí pro rok 2014 a Sdělením Českého statistického úřadu č. 244/2007 Sb., resp. zda je sporné, že předmětem smluv, uzavíraných na každý rok je vždy jiný předmět a jiná cena, zástupci účastníků uvedli, že obsah žalobcem předložených listin nespornují. Soud proto nepovažoval za potřebné tyto listiny včetně listin týkajících se chystané novelizace zákona o DPH provádět jako důkaz.

VI. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.3.2021, č.j. 9Af 11/2018-216 (původní řízení)

51. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24.3.2021, č.j. 9Af 11/2018-216 napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když zpochybnil užití výnosové metody, na základě které žalovaný stanovil nárok na odpočet daně v poměrné výši a když shledal rovněž nedostatečným, posouzení platby poskytované Ministerstvem zahraničních věcí na rozhlasové vysílání. Dle názoru soudu měl být dán prostor větší součinnosti mezi správcem daně a žalobcem, nejméně k objasnění toho, jak finančně probíhá zajištění veřejnoprávního vysílání, jaký rozsah vysílání ve skutečnosti sanují rozhlasové poplatky, jaké jiné vstupní výdaje žalobce v souvislosti s tímto vysíláním vynakládá a jak o nich dle zákona účtuje, resp. má účtovat, a zda je spolehlivé určení, že jeho podnikatelské aktivity odrážejí jen 9 % nároku na odpočet daně. Vzhledem k absenci úpravy pravidel, metod a kritérií ve Směrnici bylo i na správci daně, aby objektivně posoudil, zda způsob výpočtu nároku dle výnosů skutečně může odpovídat podílu vstupních výdajů připadajících na zdanitelnou i nezdanitelnou činnost. Dle městského soudu bylo na žalovaném, aby, pokud vycházel z Výroční zprávy o hospodaření Českého rozhlasu a jeho daňových přiznání, posoudil, zda údaje výnosovou metodou jsou přiměřeně odpovídající údajům daňového přiznání, když toto žalobce popíral. Městský soud v Praze shledal důvod ke zrušení napadených rozhodnutí z důvodu nedostatečného prověření a odůvodnění, zda žalovaným použitá výnosová metoda postavená na procentuálním poměru nároku na odpočet daně používá takové údaje, které relevantně odráží ekonomickou realitu poměru zdanitelných a nezdanitelných plnění pro výpočet poměrného nároku na odpočet daně a z důvodu nedostatečného posouzení platby na zahraniční vysílání, která do výpočtu rovněž vstupuje.

VII. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

52. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.1.2022, č.j. 4 Afs 129/2021-53 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.3.2021 s odlišným náhledem na užití výnosové metody při výpočtu poměrného nároku na odpočet daně. Pochybnosti Městského soudu v Praze v uvedené věci neobstály, neboť Nejvyšší správní soud shledal použití metody založené na Výroční zprávě o hospodaření Českého rozhlasu ke stanovení poměrného koeficientu pro účely výpočtu odpočtu daně v poměrné výši za dostačující, plně vyhovující kritériím přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, s tím, že žalovaný výpočet poměrového koeficientu vyjádřil zcela konkrétně, určitě a srozumitelně, přičemž, za situace, kdy mu žalobce nedoložil potřebné doklady prokazující výši plnění, která byla použita jak pro plnění zakládající nárok na odpočet, tak pro plnění použitá pro činnosti, které nejsou ekonomickou činností ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH, vyšel žalovaný z veřejně dostupných údajů o hospodářské činnosti žalobce za předmětné zdaňovací období, tedy zejména z výroční zprávy. Žalovaným použitá metoda spočívala ve stanovení poměru na základě poměru výnosů z podnikatelské činnosti na celkových výnosech žalobce za kalendářní rok. Takto stanovený a v rozhodnutích předestřený postup výpočtu poměrného koeficientu dle § 75 zákona o DPH, považoval Nejvyšší správní soud za přezkoumatelný.
53. Nejvyšší správní soud však oproti tomu přisvědčil městskému soudu v jeho závěru, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné zdůvodnění povahy platby poskytované ze strany MZV žalobci za zahraniční vysílání ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu vzhledem ke smluvní povaze zahraničního vysílání. Uvedl, že relevantní ustanovení zákona o Českém rozhlasu (zejména § 3 odst. 2 a § 10 odst. 2) nemohou postačovat pro řádné zdůvodnění povahy poskytované platby za zahraniční vysílání Českého rozhlasu. Na tomto místě Nejvyšší správní soud, aniž by předjímal výsledek řízení ve věci samé, poukazuje na rozsudek SDEU ze dne 5. 2. 1981, ve věci 154/80, *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats*, podle kterého, aby bylo možné určité plnění považovat za „poskytování služby za protiplnění“ musí být splněny následující podmínky: 1) musí existovat přímá a bezprostřední vazba mezi poskytnutím služby a obdrženým protiplněním, 2) protiplnění musí být vyjádřitelné v penězích a 3) úplata musí mít subjektivní hodnotu, kterou jí přisuzují obě strany transakce. Rovněž v tomto ohledu by stěžovatel měl doplnit odůvodnění ohledně povahy posuzované platby. Z důvodové zprávy k § 10 zákona o Českém rozhlasu pak vyplývá, že dotace ze státního rozpočtu je zdrojem sekundárním, na který z tohoto zákona Českému rozhlasu nevzniká právní nárok. Účelová dotace může být poskytnuta především na konkrétní projekty rozhlasových programů, např. vzdělávacích a naučných. I vzhledem k této skutečnosti, tedy že ze zákona samotný nárok na platbu za zahraniční vysílání žalobci nevzniká, vyvstává nutnost podrobit zahraniční vysílání bližšímu zkoumání ze strany stěžovatele tak, aby posoudil skutečnou povahu platby za zahraniční vysílání.
54. Nejvyšší správní soud na tomto místě uzavřel, že žalobou napadená rozhodnutí shledal nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné zdůvodnění povahy platby poskytované ze strany MZV žalobci za zahraniční vysílání ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu. V tomto smyslu jsou tedy závěry městského soudu, že se měl stěžovatel vypořádat s povahou smluvního ujednání mezi žalobcem a MZV, zcela správné a vzhledem k výše uvedenému opodstatněné. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožnil, přičemž se blíže nezabýval námitkami stěžovatele ohledně správnosti jím v napadených rozhodnutích předestřeného výkladu

předmětné platby. K tomuto posouzení totiž může dojít až ve chvíli, kdy stěžovatel řádně a v souladu s výše uvedeným odůvodní své závěry ohledně povahy platby hrazené žalobci za zahraniční vysílání s přihlédnutím k obsahu smlouvy a naznačené judikatuře.

VIII. Podání žalobce po rozsudku Nejvyššího správního soudu

55. Žalobce v podání ze dne 1.3.2022 k závěrům Nejvyššího správního soudu považoval za nezbytné, aby městský soud napadená rozhodnutí zrušil, neboť je nejprve na žalovaném, aby řádně, srozumitelně a přezkoumatelně zaujal stanovisko k platbám za zahraniční vysílání Českého rozhlasu, které tak může mít vliv i na nové vyčíslení poměru při krácení nároku na odpočet daně. Žalobce v podání akcentoval, že v řízení uplatňoval, že pro případ, kdy by jeho nárok měl být krácen, měl žalovaný k dispozici metodu, počínaje rokem 2017 nastavenou novelou zákona provedenou zákonem č. 170/2017 Sb., podle které se pro osoby v postavení žalobce stanoví rozsah použití jimi přijatých plnění pro činnosti, které jsou předmětem daně, jako podíl hodnoty přijatých plnění určených k tvorbě, pořízení a zpřístupnění programového obsahu vysílaného na programu, v jehož rámci lze uskutečňovat zdanitelná plnění, nebo na internetu, a hodnoty celkových přijatých plnění určených k tvorbě, pořízení a zpřístupnění programového obsahu vysílaného na všech programech nebo na internetu. Výše uvedená metoda totiž podle přetrvávajícího přesvědčení žalobce nejlépe reflektuje podstatu jím vykonávané činnosti v podobě rozhlasového vysílání, je ekonomicky odůvodnitelná a na rozdíl od výnosové metody prosazované žalovaným, jde o metodu zákonnou, neboť, byť byla tato metoda ze zákona o DPH opět odstraněna, je pro stanovení nároku žalobce na odpočet daně používána dodnes, a to nejprve na základě čl. VI. bod 14 zákona č. 80/2019 Sb., který stanovil, že u provozovatele vysílání ze zákona podle zákona upravujícího provozování rozhlasového a televizního vysílání se při výpočtu odpočtu daně v poměrné výši do 31.12.2022 použije § 75 odst. 1 věta poslední zákona o DPH, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a následně na základě čl. II. bod 4 zákona č. 355/2021 Sb., který stanoví, že u provozovatele vysílání ze zákona podle zákona upravujícího provozování rozhlasového a televizního vysílání se při výpočtu odpočtu daně v poměrné výši do 31. prosince 2024 použije § 75 odst. 1 věta poslední zákona o DPH ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 80/2019 Sb. Příslušná metoda tedy bude vůči žalobci používána podle aktuální zákonné úpravy minimálně do 31. 12.2024.
56. Žalobce uvedl, že nenavrhoval retroaktivní aplikaci zákona, ale navrhl způsob stanovení poměru, v jakém použil přijatá plnění v r. 2008 ve vztahu k ekonomické a neekonomické činnosti, ostatně proto, že sám žalovaný žalobce vyzýval k navržení metody, kterou by správce daně měl použít pro stanovení nároku žalobce na odpočet daně, když v zákoně taková metoda v rozhodné době stanovena nebyla.
57. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení jak a to jak řízení před městským soudem v Praze, tak v řízení o kasační stížnosti.

IX. Posouzení věci Městským soudem po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

58. Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ve dvou rovinách posouzení. Předně již nebyly dány důvody k pochybnostem o

metodě užitě žalovaným ke stanovení koeficientu pro výpočet nároku na odpočet daně v poměrné výši, neboť Nejvyšší správní soud naznal zcela logický a srozumitelný postup žalovaného, vycházející z veřejně dostupných údajů, a tento postup při absenci součinnosti žalobce považoval za dostačující. V uvedené otázce výpočtu nároku žalobce na odpočet DPH v poměrné výši tedy nebylo možné přistoupit na žalobní tvrzení a na argumentaci žalobce s návrhem na užití jiné metody chystané v novele zákona. Oproti tomu však Nejvyšší správní soud nezvrátil závěr městského soudu v otázce nedostatečného skutkového a právního posouzení platby poskytované Ministerstvem zahraničních věcí žalobci na zahraniční vysílání, když stejně jako městský soud považoval za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce poukazujících na povahu této platby, vyplývající ze smluvních ujednání.

59. Nejvyšší správní soud v bodě 40. Svého rozsudku konkrétně uvedl, že *„Z provedené rekapitulace předmětné smlouvy vyplývá, že ta velmi zevrubně upravila podmínky provozování zahraničního vysílání ze strany žalobce, včetně vzájemného vymezení práv a povinností MZV, jakožto objednatele zahraničního vysílání, a žalobce, jakožto zhotovitele tohoto vysílání. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatele přitom smluvní povahu zahraničního vysílání zcela pomíjí a zaměřuje se pouze na povinnosti žalobce stanovené zákonem. Zákon o Českém rozhlasu však k zahraničnímu vysílání v § 3 odst. 2 uvádí jen, že Český rozhlas provozuje rozhlasové vysílání do zahraničí na jednom rozhlasovém programu v pásmu krátkých vln prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě prostřednictvím jiných technických prostředků. Vysílání do zahraničí musí splňovat podmínky § 2 odst. 2 písm. a) a c) a přispívat k propagaci dobrého jména České republiky. Z uvedeného ustanovení je tedy zřejmé, že zejména rozsah zahraničního vysílání (tedy počty jazykových verzí, vysílací doba či pokrytí) zákon neupravuje. Tyto náležitosti jsou tak ponechány na dohodě mezi žalobcem a MZV, přičemž obsah této dohody může mít zásadní dopad na nákladnost zahraničního vysílání. Za těchto okolností tak bylo povinností stěžovatele přinejmenším řádně vysvětlit, proč i přes tyto skutečnosti nemá požadavky stanovené judikaturou SDEU za naplněné. Tím, že se stěžovatel tímto smluvním aspektem zahraničního vysílání vůbec nezabýval, tedy nerespektoval základní zásady daňového řízení, zejména zásadu správného zjištění a stanovení daně.“*
60. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že žalovaný zatížil svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, když se dostatečně nezabýval tvrzeními žalobce ohledně povahy platby poskytované ze strany MZV vzhledem k smluvní povaze zahraničního vysílání. Relevantní ustanovení zákona o Českém rozhlasu (zejména § 3 odst. 2 a § 10 odst. 2). nemohou postačovat pro řádné zdůvodnění povahy poskytované platby za zahraniční vysílání Českého rozhlasu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukázal na rozsudek SDEU ze dne 5. 2. 1981, ve věci 154/80, *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats*, podle kterého, aby bylo možné určité plnění považovat za „poskytování služby za protiplnění“ musí být splněny 3 podmínky – 1) musí existovat přímá a bezprostřední vazba mezi poskytnutím služby a obdrženým protiplněním, 2) protiplnění musí být vyjádřitelné v penězích a 3) úplata musí mít subjektivní hodnotu, kterou jí přisuzují obě strany transakce. Žalovaný by tedy měl doplnit odůvodnění ohledně povahy posuzované platby. Z důvodové zprávy k § 10 zákona o Českém rozhlasu pak vyplývá, že dotace ze státního rozpočtu je zdrojem sekundárním, na který z tohoto zákona Českému rozhlasu nevzniká právní nárok. Účelová dotace může být poskytnuta především na konkrétní projekty rozhlasových programů, např. vzdělávacích a naučných. I vzhledem k tomu, že ze zákona samotný nárok na platbu za zahraniční vysílání žalobci nevzniká, vyvstává

nutnost podrobit zahraniční vysílání bližšímu zkoumání ze strany žalovaného tak, aby posoudil skutečnou povahu platby za zahraniční vysílání.

61. Nejvyšší správní soud na tomto místě uzavřel, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů s ohledem na nedostatečné zdůvodnění povahy platby poskytované ze strany MZV žalobci za zahraniční vysílání ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o Českém rozhlasu. V tomto smyslu tedy shledal závěry městského soudu, že se měl žalovaný vypořádat s povahou smluvního ujednání mezi žalobcem a MZV, zcela správnými a vzhledem k výše uvedenému opodstatněnými. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožnil, přičemž se blíže nezabýval námitkami žalovaného ohledně správnosti jím v napadených rozhodnutích předestřené výkladu předmětné platby. Uvedl, že k tomuto posouzení totiž může dojít až ve chvíli, kdy žalovaný řádně a v souladu s výše uvedeným odůvodní své závěry ohledně povahy platby hrazené žalobci za zahraniční vysílání ze strany MZV, a to zejména s přihlédnutím k obsahu Smlouvy a shora naznačené judikatuře.
62. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud výslovně sám přisvědčil nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí a nevešel na obhajobu výkladu povahy této platby žalovaným v kasačním řízení s tím, že tuto nelze posoudit, aniž by ji sám žalovaný náležitě v rozhodnutích odůvodnil. Vzhledem k uvedenému a zejména s přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud, byť výslovně seznal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, tato napadená rozhodnutí nezrušil sám, ale zrušil toliko rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neměl Městský soud v Praze, vycházející z bodu 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu, jinou možnost než napadená rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném dále bude, aby na základě skutkových okolností plateb od MZV posoudil jejich povahu a na základě toho své rozhodnutí řádně odůvodnil.
63. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. znovu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění povahy plnění, jímž je platba ze strany Ministerstva zahraničních věcí na veřejnoprávní vysílání žalobce do zahraničí a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
64. Soud ve věci v novém řízení po rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodl již bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů v rozsahu judikovaném Nejvyšším správním soudem.
65. Výrok o nákladech je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve výsledku ve věci procesní úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení jak před Městským soudem v Praze, tak i před Nejvyšším správním soudem dle závěru tohoto kasačního soudu v bodě 54 jeho rozsudku.
66. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 36 000 Kč (12 x 3000 Kč za žalobu proti 12 napadeným rozhodnutím) a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za 7 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, doplnění žaloby, replika, účast na ústním jednání, vyjádření ke kasační stížnosti a podání žalobce po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s poukazem na platnou právní úpravu metody stanovení poměru nároku na odpočet DPH), přičemž sazba odměny za jeden

úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3100 Kč a 7x paušál 300 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. 23 800 Kč. S připočtením DPH ve výši 4 998 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) činí náklady zastoupení 28 798 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 64 798 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu